

„V čakanje je pripolzela groza, groza, če bi te ne bilo. Odmevali so koraki; s te ceste, z one ceste so prihajali. Sedla sem k mizi, spet sem slišala korake, a to je bilo le moje srce.“

„Beži, no — beži.“

„Planila sem k oknu in zaželela sem si ljudi, mnogo ljudi, da bi ugibala, kje si ti med njimi. Pa je bilo vse tiho, čisto tiho.“

„Tako?“

„In potem, potem — prišel si. O, ti, ti!“

„Tako?“

„Je res, kaj ne, da je res? Kakor v bajki mi je. Kako si dober, dober . . .“

„Tako?“

„Kaj te ni?“

Ona se zdrzne in prebledi. Oči se širijo in širijo in trudoma se nasloni nazaj. Tam v kotu je ženska in neme besede plavajo v motnih pogledih od njega do nje. Že se razmahne širok nasmeh krog njegovih ustnic, tedaj se skloni in nagloma vpraša:

„Kaj si rekla?“

Janko Samec:

V težki duši.

Glej, ti si mi bila kot zarja jutranja,
ki z vrhov visokih se v polje razlije;
si bila mi solnce, ki večnosti sije,
večer, ki nad zemljo pokojen se sklanja . . .

In kakor dva srečna, nevedna otroka
v življenju sva stala. Prišli so viharji —
in, kar prej bleščalo se v svetli je zarji,
je šlo kot da vzela vse noč je globoka.

O če bi vsaj vedel, kaj srce zdaj hoče!
Le to mi je jasno v tej težki minuti,
da vse siromašno mi niti ne sluti,
zakaj se nad lastno bolestjo grohoče?